WWW.VOICE.ORG.UA
GOLOSNADIYI@GMAIL.COM

Голос надії

ТИ, ГОСПОДИ, НАДІЯ МОЯ...

№2 (251)
лютий 2012

Виходить з лютого 1991 року

ЗУСТРІЧ ІЗ МІСІОНЕРОМ

ГОЛОС ТОГО, ХТО КЛИЧЕ

Не кожен так зможе? А чому? Мене завжди цікавило, де беруться такі люди, які для Господа готові на все. Можливо, відповідь на це питання ми знайдемо в розповіді незвичайного місіонера Олександра КУРЧЕНКА про свій шлях і рідкісне служіння, доручене Господом.

Розмову вів
Дмитро ДОВБУШ

— Розкажіть, будь ласка, звідки ви і яке ваше служіння.

— Я сам із Сумської області, м. Кролевець. Та часто буваю в інших місцях. Бог дав мені таке служіння — вуличний проповідник. Проповідую на площах, ринках, вокзалах, в електричках, у поїздах, на людних вулицях, на автобусних зупинках — скрізь, де є скупчення людей. Зараз їду із Закарпатської та Івано-Франківської областей, де благовістив. Тепер я вже не сам, є й інші брати та сестри, з якими їжджу в різні міста по всій Україні. Друкуємо брошури й розповсюджуємо у великій кількості. За минулий рік роздали 250 тисяч примірників. Також даруємо Нові Заповіти тим, хто не має їх.

стор. 3

ПРОПОВІДЬ

Дмитро БЕСПАЛОВ: «Ми живемо в такі часи, коли дуже багато різних чуток у світі. І коли якась чутка приходить, нам треба бути дуже обережними, тому що дуже часто те, що передається з уст в уста, перебільшується при передаванні, й виникає неймовірний наклеп».

5

СТОРІНКА ДЛЯ ДІТЕЙ

І малий почав говорити до Бога, намагаючись наслідувати маму. Але то була не мамина молитва, а його особиста — прості, щирі слова подяки, прохання, надії… Хлопчик незчувся, як ноги самі стали на дощаний настил, а руки взялися за поручень.

7

ЖИТТЯ І ВІРА

Творці програм зайшли ще далі й примудрилися, крім усього іншого, створити додаток для смартфонів, завдяки якому людина тепер може сповідатися. Такий додаток став доступним для власників популярних iPhone і називається він «Сповідь: римо-католицький додаток».

8

МІСІОНЕРИ НЕ МЕРЗНУТЬ!

Яна СИНЮК

Засніжений Крим – це, мабуть, те, про що можна сказати «Крим іншими очима». Не те, щоб тут ніколи не було снігу. Просто ми звикли бачити його іншим – сонячним, багатолюдним, яскравим. На листівках, у календарях та журналах Крим зображений саме таким. Таким ми бачили його й під час літніх відвідин – неймовірно спекотним, залитим сонцем.

Але взимку Крим не такий. Здебільшого – похмурий і сірий, а ще – холодний і вітряний. Півострів, як і решта України, замело снігами, Чорне море подекуди покрилося товстим льодом, через замети на дорогах можна було бачити 15-кілометрові затори, і раптово в побуті кримчан проявилися проблеми, непомітні влітку, – непристосованість до холодної пори міст та латана-перелатана бідність сіл.

Усе ж, незважаючи на ледь теплі батареї у квартирах та заморожені труби водопостачання, перебої в роботі міського транспорту, перекриті траси міжміського сполучення, загалом, зима в Криму – хороша пора для євангелізаційної праці.

Різдвяні свята та післясвяткові дні, канікули в школах, а пізніше карантини у зв'язку з сильними морозами, вихідні та якась особлива, «святкова» відкритість людських сердець сприяють проведенню євангелізацій та церковних заходів. У церкві в місті Севастополі, а також у Джанкої, Бахчисараї та Каштанах спільними зусиллями з київською церквою «Філадельфія» провели прекрасні зустрічі для дітей з театралізованою різдвяною виставою «Самый лучший подарок», спеціально перекладеною для кримської аудиторії київськими друзями. У Севастополі цей захід відвідало більше, як 300 людей, дітки приходили з мамами і татами, бабусями і дідусями, і нам було дуже відрадно бачити зал церковного орендованого приміщення ущент заповненим людьми, які радіють, співаючи «В мир пришел Христос!»

стор. 3

БЕРЕЖИ ЧЕСТЬ ЗМОЛОДУ

Юрій ВАВРИНЮК

8 лютого російська громадкість відзначала трагічний ювілей — 175 років тому на дуелі було смертельно поранено Олександра Пушкіна. З цієї нагоди челябінські педагоги в гімназіях провели цікавий експеримент. Старшокласників запитали, що вони думають про дуель як спосіб захисту своєї честі та честі жінки. Результат виявився невтішним…

стор. 6

БОГ, ЯКИЙ ТВОРИТЬ ЧУДЕСА

СВІДЧЕННЯ

Мене звати Олег Жиляков. Родом я з України, з с. Миронівки, що біля міста Дебальцеве Донецької області. У мене було двоє братів, старший та молодший. Так склалося, що батьки були дуже зайняті на роботі, ми виховувалися в основному на вулиці, що й привело мого старшого брата й мене в злочинний світ, а згодом і на лаву підсудних. Мій брат так і помер у в'язниці. Я ж пробув у місцях позбавлення волі тринадцять із половиною років, мав шість судимостей.

стор. 4

НОВИНИ

В МАНЕВИЧАХ ВІДБУВСЯ ВИПУСК МІСІОНЕРСЬКОЇ ШКОЛИ

10 лютого в молитовному будинку церкви **смт Маневичів** відбулося урочисте богослужіння з нагоди закінчення курсів **місіонерської школи** 40 молодими братами та сестрами. На богослужінні були присутні, зокрема, голова Об'єднання церков ХВЄ Волинської області єпископ М.І.Близнюк та його заступники В.І.Паламарчук і А.Р.Тарасюк, які благословляли випускників на місіонерську працю.

ГЛАВИ ЄВАНГЕЛЬСЬКИХ ЦЕРКОВ ЗАСТЕРІГАЮТЬ ПРО НЕБЕЗПЕКУ РОЗПАЛЮВАННЯ РЕЛІГІЙНОЇ ВОРОЖНЕЧІ

Ціла низка неправдивих та непрофесійних публікацій із надуманими звинуваченнями на адресу євангельських Церков свідчить про замовну компанію у ЗМІ з дискредитації євангельських християн задля налаштування громадськості проти них.

До такого висновку дійшла Рада Євангельських Протестантських Церков України (РЄПЦУ) під час засідання, яке відбулось 7 лютого в головній канцелярії ВСО ЄХБ під головуванням єпископа Асоціації місіонерських Церков євангельських християн України Василя Давидюка, повідомляє Інститут релігійної свободи.

Глави Церков вирішили звернути увагу Міністерства культури, Міністерства юстиції та інших органів влади на систематичні спроби розпалити релігійну ворожнечу до євангельських християн за допомогою преси та інших ЗМІ.

Мова йде про серію публікацій на «антисектантську» тематику в газеті «Сегодня», а також у газеті «Факты» та інтернет-виданні «Обозреватель». У деяких із них прямо названо окремі конфесійні напрямки євангельських Церков, які, згідно з викладом авторів, нібито представляють небезпеку для суспільства.

На думку старшого єпископа Церкви християн віри євангельської України Михайла Паночка, подібна інформаційна компанія, замість наявного міжрелігійного порозуміння та злагоди, може знов повернути в Україну часи відкритих протистоянь на релігійному ґрунті та, між іншим, зашкодити державному розвитку.

Рада Євангельських Протестантських Церков України вирішила бути ще більш відкритою для діалогу з журналістами та ЗМІ. Глави Церков висловили готовність давати коментарі та відповідати на питання журналістів, щоб їхні матеріали не були однобічні.

Із цією метою РЄПЦУ розробить механізм взаємодії зі ЗМІ для подолання стереотипу закритості євангельських Церков та поширення правдивої інформації про духовне, соціальне та благодійне служіння євангельських християн у суспільстві.

Інститут релігійної свободи (www.irs.in.ua).

В ІНДІЇ ВБИВЦІ ПОЧИНАЮТЬ МАСОВО КАЯТИСЯ

В індійському штаті Оріса, де чотири роки тому християн заживо спалювали, ґвалтували та мучили, вбивці й ґвалтівники християн почали масово каятися і навертатися в християнство. «Мучеництво мого брата не було марним. Вже шість індуських сімей регулярно беруть участь у богослужіннях», — повідомив Рабіндра Прадхо, старший брат 28-літнього Расанандра, якого заживо спалили 28 серпня 2008 року.

Тоді місцеві мусульмани звинуватили християн у вбивстві свого провідника, незважаючи на те, що в цьому зізналися партизани-маоїсти. Криваве переслідування тривало кілька тижнів, в результаті чого загинуло понад 100 людей, спалено 300 церков і понад шість тисяч будинків. Без даху над головою тоді залишилося 54 тис. християн.

А тепер колишні переслідувачі звертаються з проханням простити їм і охрестити, вони регулярно беруть участь у богослужіннях. «Віра цих людей нас надихнула, тому ми вирішили стати християнами», — Картик Бехра, який під час погромів переховував речі переслідуваних християн. Їхнє свідчення привело до навернення всієї сім'ї Бехра.

Християни Орісси після кривавих переслідувань стали ще більш сильними у вірі. І хоча їм все ще загрожує смерть, вони рішуче заявляють, що участь у служіннях їх заспокоює та зміцнює. Така віра потужно впливає на переслідувачів, які починають каятися.

Ще про один випадок навернення гонителів християн розповів колишній чиновник, який є католиком. На Новий рік він отримав несподіваний подарунок: на сходах свого відбудованого будинку він побачив одного з лідерів індуїстських фундаменталістів із квітами в руках. Він просив пробачення за те, що натовп індуїстів зробив християнами чотири роки тому.

НХМ.

НОВИНИ ЦЕРКОВ ХВЄ

ЧЕРКАЩИНА ПОПОВНИЛАСЬ НОВИМИ СЛУЖИТЕЛЯМИ

Микола СИНЮК

Холодні дні 11-12 лютого 2012 р. були багатими на події. У суботу (11.02) у м. Ватутіно відбулася звітна конференція служителів церков ХВЄ Черкащини. Пресвітери церков, місіонери мали гарну нагоду провести час у спілкуванні й молитвах. Були підведені підсумки діяльності старшого пресвітера області В. Малишевського та його команди. Результати можна назвати досить скромними, проте зросла динаміка євангелізаційної праці та робота з дітьми у дитячих таборах набула більш конкретних дієвих форм. Своїми свідченнями про служіння у Каневі та Золотоноші ділилися сестри з Волині, випускниці місіонерської школи у Джанкої.

У неділю (12.02) відбулося урочисте служіння у с. Чорна Кам'янка. На пресвітерське служіння було рукопокладено Анатолія Гузового. Зі словом настанови до місіонерської сім'ї звернувся єпископ Микола Синюк. Рукопокладання звершували М. Синюк, В. Малишевський та пресвітер із с. Могиляни В.Гульчук.

ХОР РЕГЕНТСЬКОЇ ШКОЛИ СКЛАДАВ ІСПИТИ

Павло ЗАВ`ЯЛОВ

РЕГЕНТСЬКА ШКОЛА

День 29 січня 2012 року для Об'єднання церков ХВЄ Волинської області став знаменним: вперше після півторарічного навчання ми почули хор Регентської школи!

Впродовж тривалого часу в євангельських церквах Волині відчувалася гостра потреба у кваліфікованих регентах, тому ідея заснування Регентської школи у Волинській області була на часі, – її підказало саме життя. З благословення голови ОЦХВЄ Волинської області єпископа Михайла Близнюка було розпочато створення Регентської школи під керівництвом його першого заступника Василя Паламарчука. Листи-повідомлення про школу були розіслані у всі церкви об'єднання. На цей заклик відгукнулося багато братів і сестер, які на початку вересня 2010 року з'їхалися до обласного центру на прослуховування. Відповідальним за навчальний процес було призначено Олександра Величка. Заняття відбувалися щосуботи. Учні приїздили з усіх куточків Волині, а також із сусідньої Рівненщини.

Першим випробуванням для молодих регентів стала участь їхнього хору в ранковому зібранні в Церкві Святої Трійці м. Луцька. Ця церква люб'язно прийняла Регентську школу і взяла на себе піклування про її матеріальну базу (приміщення, музичні інструменти, харчування тощо), тому мала право першою оцінити фаховий рівень молодих випускників школи.

Хор школи, що налічує 50 учасників, почав урочисте зібрання співом псалма «Прийди, Дух Святий, я чекаю». Упродовж зібрання під керівництвом учнів Регентської школи хор виконав дев'ять псалмів. За своїх вихованців, які наполегливо готувалися до цього відповідального зібрання, щиро вболівали викладачі школи – Олександр Величко та Павло Зав'ялов.

На вечірньому зібранні хор служив у Церкві Христа-Спасителя м. Луцька. Величний дім молитви наповнився чудовим євангельським співом. Церква мала змогу гідно оцінити фаховий рівень підготовки учнів. Впродовж зібрання було виконано 12 пісень: «Шторм життя», «Что вера без дел?», «Я подорожній», «Нині відпускаєш», «Вірую» та інші. Приємно відзначити, що серед учнів школи є полум'яні проповідники, які щиро проголошували Слово Боже на цих зібраннях.

Щоби стати гідними працівниками в Церкві Христовій, молодим регентам треба було опанувати такі дисципліни: елементарна теорія музики та сольфеджіо – викладач Тамара Зав'ялова (Савочка); техніка диригування, хорознавство та робота з хором – викладачі Олександр Величко та Павло Зав'ялов; хорклас – Павло Зав'ялов.

Окрім викладачів музично-теоретичних дисциплін, у виховному процесі брав активну участь куратор проекту Василь Паламарчук, який ділився духовним та життєвим досвідом регента – служителя Церкви. Згідно з доброю традицією євангельських церков, започаткованою нашим Спасителем Ісусом Христом, на цих зібраннях молодих регентів благословляли щирими молитвами.

Бажаємо учням Регентської школи Божого благословення, натхнення від Духа Святого, терпіння, наснаги та успіхів у праці на ниві Господній.

ЗУСТРІЧ ІЗ МІСІОНЕРОМ

ГОЛОС ТОГО, ХТО КЛИЧЕ

Початок на стор. 1

— Як ви стали християнином?

— Моя зустріч з Богом відбулася у в'язниці, Він спас мене від смерті. Я помирав від голоду й хвороби, важив 45 кг. Я хотів швидше померти, та не міг. Шукаючи виходу, прочитав білу й чорну магію. Стало ще гірше. Остання думка, вірю, що її дав Бог: «Ти ще не прочитав Біблії!» Я сказав: «Прочитаю Біблію від початку й до кінця — і тоді помру!» Прочитав її за два з половиною місяці. Бог відразу став зі мною говорити. Ще лежачи на нарах, я покаявся. Згодом Бог мене зцілив, звільнив від залежностей, хрестив Духом Святим. Там же я почав по Божому повелінню проповідувати, люди каялися. І так роблю до цього дня.

— Як вам прийшла ідея проповідувати Євангелію саме так?

— Бог сказав мені. І це було реально 8 років тому! Відбувши покарання, я повернувся до м. Кролевця, де народився. Там мене знали як негідну людину. Я став членом помісної церкви, утвореної місіонерами «Голосу надії».

Бувало, коли я бачив натовп людей, мені хотілося стати й сказати: «Люди! Ви йдете в пекло! Але Ісус Христос помер за ваші гріхи!» Та сили зробити це не було, приходила нерішучість. Якось я зустрів одного сліпого брата, який голосно проповідував на вокзалі. Бог сильно мені докорив: «Він сліпий і не боїться, а ти — здоровий! Ти, коли служив сатані, ходив п'яний по вулицях, по ринках, по електричках , робив зло — то не боявся. А коли Я тебе посилаю, то боїшся?» І там я покаявся — прямо на вокзальній площі. Сказав: «Господи, що скажеш, буду робити, куди накажеш, туди піду!» І все — узяв сумку Нових Заповітів, брошур, зайшов у електричку, помолився і рушив, говорячи: «Жителі України, Бог хоче спасти вас від смерті, від пекла — через Свого Сина Ісуса Христа! Покайтеся, віруйте в Євангелію!» І з того часу так їжджу. Згодом почав виходити на ринок, зробив стенд на ніжках, на який виписав усі гріхи. Саме була передвиборча кампанія. З одного боку від мене — намет від Ющенка, з іншого — від Януковича. Посередині я свій стенд поставив, став роздавати людям брошурки. Тут хтось із адміністрації підходить: «Де ваш дозвіл? Що у вас за партія?» Я відповідаю: «Я не із партії, просто — проповідник Євангелії, дарую людям Слово Боже...» Мені не раз забороняли, вимагали документи. А які в мене документи? Я розгорну їм Біблію, 16-й розділ від Марка, кажу: «Ось мій дозвіл: «Ідіть по цілому світу і проповідуйте Євангелію!» І штрафували мене, і міліцію викликали... Але я все одно виходив знову і знову.

Я молився і питав: «Господи, чому воно так відбувається? Я ж проповідую, як Ти мені й казав. А тут купа проблем звалилася!» І я почув голос: «Зроби плакат, одягни на себе і йди проповідуй!» Я відразу зрозумів, як це зробити. Раніше я займався лижним спортом. Коли проводяться змагання, лижники одягають нагрудники із номерами. То я відразу уявив, як це має виглядати. Але я кажу: «Господи, а що я там напишу?» І Дух Святий дав мені ці слова: «Увага! Бог судитиме тебе за твої гріхи! Покайся, віруй в Ісуса Христа — і ти спасешся!» Коротко і ясно — вся суть Євангелії на цьому плакаті. Я молився, щоб Бог дав сили переступити через себе, адже розумів, яку реакцію це викличе. Це будуть прокльони, будуть проганяти, виставляти з електричок, автобусів. Та Бог зміцнив мене — і я вийшов на це служіння. Одягнув плакат, іду по вулиці, їду в автобусі, електричці — відразу люди звертають увагу: білий плакат із червоними літерами. Щоб прочитати — кілька секунд. А Слово Боже живе і діюче. Я бачив, як молоді хлопці з пивом у руках падали, хапалися за голову й кричали від жаху перед цим Словом.

Шість років я сам їздив по Україні. Шість років я молився, щоб Господь послав працівників, які приєдналися б до цієї праці. І через шість років почали відгукуватися люди з різних областей. Когось я зустрічав, відвідуючи церкви, хтось сам до мене телефонував — і сьогодні нас уже більше десяти чоловік.

— Як люди реагують на вашу проповідь?

— Дуже по-різному. Бувало, виганяли, бувало, били, бувало, викидали з електрички... Та ці вісім років Бог мене беріг — і я досі живий. Хоча двічі диявол хотів мене убити, та Бог не допустив. А були й такі випадки, що люди відразу ж каялися. Якось один хлопець прямо на вокзальній площі покаявся перед Богом і поїхав додому вже спасенною людиною. Часто люди пишуть, телефонують, навіть з-за кордону (на брошурах вказана моя адреса та номер телефону), яким я на вокзалі дав ніби незначний папірець, але там було написано Боже Слово. Зовсім недавно один чоловік із Червонограда дзвонить і каже: «Я щойно хотів вчинити самогубство, мені дали брошурку з

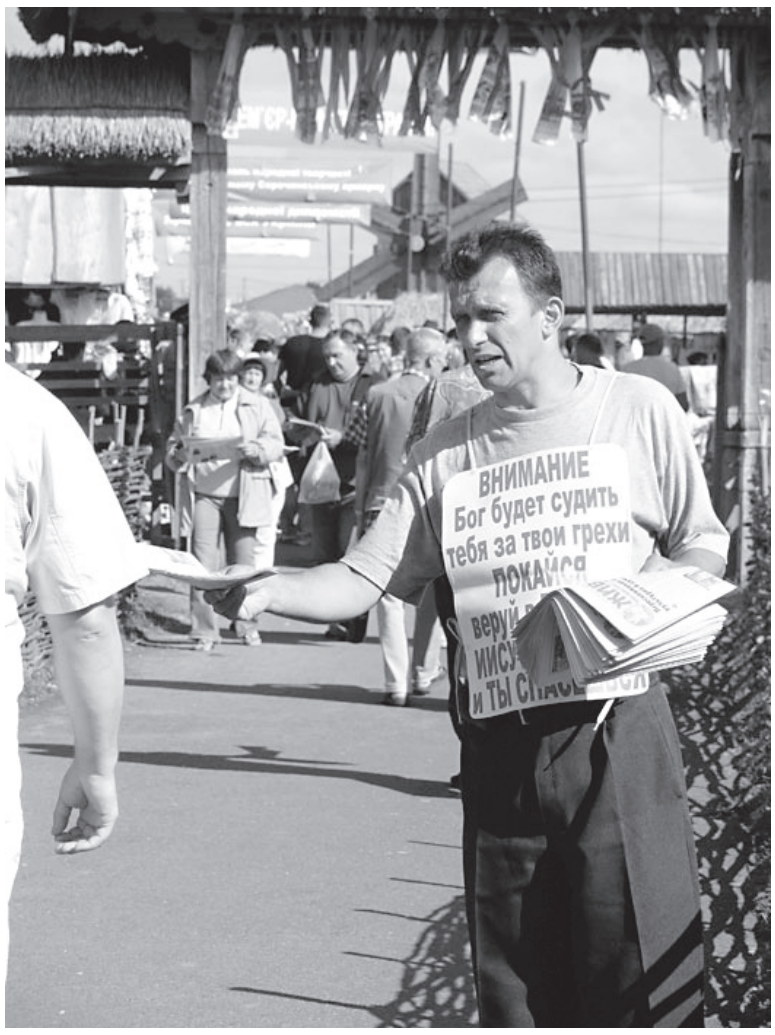

вашим номером... Тут написано, що Бог може мені допомогти. Це що, реально, чи що?» Я йому по телефону розповів про спасіння, він помолився молитвою покаяння. Я знаю, що він щось отримав для себе, а Бог вестиме далі. Ось свіже свідчення з Коломиї. Підійшла жінка й каже: «Я дуже вдячна тобі! Колись я їхала в поїзді, ти там проповідував і подарував мені Євангелію, я її читаю!» Це підбадьорює мене, дає нові сили. Чоловік у вагоні дістає з кишені книжечку і каже: «Три роки тому ти дав мені цю книжку». Я дивлюся — така затерта, значить, читає. А мені ж цікаво — питаю: «А що у вашому житті відбулося?» — «Я спасенна людина по вірі в Ісуса Христа!» Ми потисли один одному руки, я виходжу в тамбур, плачу, дякую Господу. Жінка у Миколаєві підходить: «Дякую тобі, що півтора роки тому ти приїжджав у наше місто, подарував мені Новий Заповіт, сьогодні я уже член церкви, служу Богу». Хоча, звісно, ми всіх результатів на землі не побачимо, але я вірю, як написано, «хто сіє щедро, той щедро жатиме»!

— Яка ваша стратегія, як ви обираєте місто, куди їхати?

Ми молимося, домовляємося і виїжджаємо. Усе вже відпрацьовано. Є карта, де я відмічаю, у яких містах були, скільки разів, скільки роздали брошур, скільки Нових Заповітів. Записую все в журнал. Як працівник на роботі записує, так і я — для Господа!

Отже, спершу беремо піст, молимося — і Бог вказує, тобто приходить розуміння, у яку область і місто їхати. Приїжджаємо вранці, шукаємо відразу центральний ринок, місце, яке наповнене людьми. Стаємо на центральному вході, якщо нас багато — то і на інших входах. Одягаємо плакати — і проповідуємо. Я ще іноді ходжу між рядами і голосно проповідую. Зараз дуже холодно, то довго не можна — десь до двох годин витримували. А так — з 8 і до 17 години, поки ринок працює — можна працювати. Там проходять сотні й тисячі людей...

Є люди, які розпитують: «А що це у вас таке? Хто ви? Яка ваша ціль?» І ми розповідаємо. Інші — противляться, починають розмову, але просто крадуть час. Хтось заперечує, а хтось — слухає. На одному ринку протягом години до мене підійшли три жінки. Перша читає плакат і плаче: «Мені Бог ніколи не простить!» Кажу їй: «Простить, якщо покаєшся!» — «Та ти не уявляєш, що я наробила!» — ридає. Я розумію, що вона наробила. Кажу: «Є прощення для тебе!» — «Десять абортів!» — «Розумію, але кров Ісуса Христа змиває усі гріхи!» Покаялася вона там. Друга так само, тільки 6 абортів. А третя не зробила, лише хотіла — та це її мучило вже багато років. Теж покаялася.

— Скільки міст ви вже об'їздили?

— Приблизно, якщо брати до Нового року, 150 міст. Усі області, усі обласні центри й великі міста України. Тепер переважно по районних центрах проходимо. Якщо, наприклад, нас шестеро — ділимося на три групи, по двоє. І за день три міста проходимо.

— Як відбувся цей момент, коли ви перемогли свій страх?

— Потрібно перемогти себе. Коли я вперше одягнув плакат, у мене ноги трусилися. Я думав: «Зараз вони мені як дадуть!» Це ж до 80 чоловік у вагоні, і всі — різні! Я сказав: «Боже, благослови, я не знаю, що буде!..» І коли ти пішов — уже не потрібно нічого робити. Бог просто бере тебе у свою владу, відкриваєш вуста — і Слово вивільняється! Зникає всілякий страх і нерішучість. Бог дає силу для цього. Але спершу потрібно посвятити себе, прийняти рішення.

— Що ви побажаєте християнам?

— Ісус покликав свою церкву до проповіді Євангелії. Це його наказ. Він хоче, щоб церква доробила ту працю, яку Він почав. Щоб люди були спасенними, потрібно їх полюбити і донести їм Євангелію. Це заповідь: «Полюби ближнього свого». Якщо ми любимо свого ближнього — ми підемо й розкажемо йому про Божу любов, незважаючи на страх, нерішучість, перешкоди. Ще небо відкрите, Бог хоче спасати, і Він буде спасати. Якщо я сьогодні відмовлюся, Бог покличе тебе, якщо ти відмовишся, Бог покличе третього. Все одно Він знайде людину, яка піде. Але ми — як оправдаємося перед Ним? Не могли, не мали сили, були зайняті, мали важливі справи? Немає нічого важливішого за спасіння людських душ!

МІСІОНЕРИ НЕ МЕРЗНУТЬ!

МІСІОНЕРСЬКІ НОВИНИ

Продовження, початок на стор1

Підготовка зустрічей звела нас із цікавою міською організацією – «Городским советом многодетных семей» і, звісно, із самими сім'ями, яких офіційно в місті зареєстровано тисяча сто сімдесят. Цікавим виявилося й те, що у своїх відгуках на міському форумі наші відвідувачі називали нас не інакше, як «Церковь для всей семьи», хоча при вході в церковне приміщення у нас висить банер, на якому написано великими червоними літерами «Голос надежды» і знизу маленькими літерами дописано «Церковь для всей семьи». Це показало, наскільки великою в місті військовослужбовців та мореплавців є потреба в церкві, яка би була «для всієї сім'ї», і ще раз проілюструвало нестачу Бога в суспільстві, де «для всієї сім'ї» бувають хіба що проблеми.

Зараз ми стараємося підтримувати з багатодітними сім'ями стосунки через дитячий клуб, який проводимо щосуботи, недільну школу та сімейні свята для батьків із дітками. Молимося про те, щоб Бог відкрив нам, яким чином ми могли б служити цим сім'ям, знаючи, що наш Бог є Богом сім'ї, і Він хоче, щоб сім'ї були міцними, цілими, сильними, не розбитими гріхом. Після місіонерської школи у Джанкої до церкви приєдналися ще двоє місіонерок – сестри з київської церкви «Філадельфія».

У селах біля міста Джанкой, засипаних снігом ще з Нового року, трудяться брати та сестри з Джанкойської церкви: у с. Нове Життя утворилася домашня церква, що складається з сім'ї татар та чотирьох людей, що до них примкнули. І хоч умови, у яких розвивається церква, – далекі від ідеалу (сім'я з дітками живе в маленькій нужденній хатині) брати та сестри з надією дивляться в майбутнє, дякуючи Богу за Його милість, за це справді «нове життя». Коли татари приймали в себе віруючих перших кілька разів, сусіди та знайомі відмовляли їх, попереджаючи, що, мовляв, зв'язки з «сектантами» до добра не приводять. Але чоловік із жінкою, збагнувши, що вперше в житті в них дома панує мир та злагода, відповідали, що добре знають, що роблять. Активізувалася робота, незважаючи на морози, й у селі Завіт Леніна, що також у Джанкойському районі. Відповідальний за євангелізаційне служіння в цьому районі Володимир Ващук розповів, що церква має план за рік охопити звісткою про Бога кожне село в районі, принести євангелізаційну газету в кожен дім.

Двоє випускників місіонерської школи в Джанкої приєдналися до роботи у смт Чорноморське. Тепер там уже постійно проводяться служіння, яке відвідують чотирнадцять людей.

Не мерзнуть місіонери й у церкві Красногвардійського. Температура надворі падає нижче 33 градусів морозу, і у церковному приміщенні, звісно, не гаряче, та п'ятьом місіонерам на це ніколи зважати: вже з десятої ранку вони роз'їжджаються по довколишніх селах (після закриття місіонерської школи вони працюють у с. Янтарне, с. Мар'янівка, с. Мускатне, с. Александрівка), де роздають газети, спілкуються з людьми, відвідують віруючих та проводять біблійні заняття для дітей та біблійні читання для дорослих. Дивним чином Бог відчинив для недільної школи двері ЗОШ у с. Олександрівка, де влітку красногвардійська церква проводила християнський табір для дітей та молоді. У цьому ж селі проходила й різдвяна євангелізація, що зібрала 45 людей.

У с. Мускатне місіонери також налаштовують роботу недільної школи при сільській школі й готуються до проведення літнього табору. Гостро відчувається потреба в людях. Кільком місіонерам важко організувати роботу в таборах у різних селах. Тож якщо хтось матиме відпустку чи вільний час у червні, церква запрошує не без користі провести його в Криму.

БОГ, ЯКИЙ ТВОРИТЬ ЧУДЕСА

СВІДЧЕННЯ

Продовження, початок на стор.1

Тоді я був авторитетом у злочинному світі й навіть не підозрював, що Господь працює наді мною і веде мене до спасінням. Одного разу, почуваючись дуже самотнім, в колонії суворого режиму м. Горлівки я почув, що зону відвідують віруючі люди. Я пішов на служіння. Як виявилося, до нас приїхали чоловіки, жінки і навіть діти. Вони молилися за наше благополуччя і спасіння, співали й закликали до покаяння, а потім було оголошення, що такі служіння щотижня відбуватимуться в кабінеті замполіта. І вже наступного разу я звернувся до служителя з проханням про сповідь, уявляючи її такою, як у православній церкві. Він сказав мені, що каятися треба перед Богом, та все ж вислухав мене наодинці, а потім запропонував помолитися молитвою покаяння. В ту мить я забув про своє особливе становище у в'язниці, став на коліна в присутності групи віруючих і замполіта й покаявся у своїх гріхах. Це перше чудо, яке Господь здійснив у моєму житті, хоча тоді я до кінця не усвідомив, що зі мною сталося, але тепер знаю, що таким чином Бог почав втілювати Свій план мого спасіння.

Я не одразу став спасенним віруючим, оскільки не припинив злочинної діяльності. Але глибоко в серці розумів, що після покаяння зі мною щось сталося. Я став частіше думати про Бога і про нове життя, мріяти про сім'ю та дітей, але розумів, що це для мене неможливо.

Якось мене, як злісного порушника режиму, помістили на шість місяців в приміщення камерного типу, де я жив ще з одним в'язнем. Цей чоловік розповів мені, що йому залишилося перебувати в колонії 18 днів. Мені ж тоді ще треба було відсидіти три роки. Тоді він запитав мене, чи впевнений я, що виживу. «Для чого тобі це блатне життя? Для чого тобі страждати, а потім помирати?» — запитував він —і це зворушило моє серце. Вночі, коли цей чоловік спав, я щирим серцем звертався до Господа, каявся і казав, що не хочу більше жити таким життям, просив, щоб Бог забрав мене на небо чи щось зробив для того, щоб моє життя змінилося.

Наступного дня мене відправили знову на зону, хоча я мав перебувати тут ще шість місяців. І коли я йшов у зону, то вперше в житті відчув, що те, що було для мене рідним, стало чужим і далеким. Десь у глибині серця відчув: почалося нове життя. Тепер я розумію, що тоді відбулося моє народження згори. Божі чудеса в моєму житті не припинялися...

В зоні я одразу ж познайомився з віруючими. Християни з волі нас не відвідували, бо було заборонено. Дозволялося лише листування. Так у мене з'явилася адреса церкви ЄХБ на Лосінці в Москві, звідки мені прислали Біблію й іншу християнську літературу. І одного разу, читаючи Біблію, я глибоко в серці зрозумів, щоб Бог спас мене для того, щоб передати Божу милість іншим. І з того часу я з братами почав благовістити в колонії.

ЧУДЕСА ТРИВАЮТЬ!

З часом в колонії було створено Божу Церкву спасенних, яка нараховувала близько 40 людей. На той час мені залишалося відсидіти менше року, коли було оголошено етап на північ, у Республіку Комі, яким вивозили авторитетів зони. Разом з ними оголосили моє прізвище, хоча я не розумів, яким чином я причетний до цього етапу. Єдине, що я міг зробити, то молитися Господу, щоб Його воля звершилася в моєму житті. У колонії, яка була розташована недалеко від Печори, ст. Синя, я зустрівся з групою православних віруючих. У їхній кімнаті для служінь було безліч ікон, але я привітав їх словами: «Мир вам!», у відповідь почув: «О, баптист приїхав». Я сказав, що не буду входити в чужий монастир зі своїм статутом і готовий разом з ними вивчати Біблію та молитися, щоб Господь правильно повів нас. Вони погодилися на це – і з часом викинули всі свої ікони, але найважливішим чудом було те, що Господь почав їх хрестити Духом Святим з ознакою інших мов.

Я тоді не отримав хрещення Духом Святим, але дуже хотів цього. Настала весна 1998 року, новий етап — місто Емва. І мене знову вивозять. Там я зустрівся з віруючими, які після мого звільнення допомогли мені влаштуватися в центр реабілітації. Так я отримав Божий дім на свободі й Божу сім'ю. Там 26 грудня 1998 року прийняв водне хрещення.

Це була баптистська церква. Але мене дуже хвилювало питання про хрещення Святим Духом, і я дізнався, що неподалік, у селищі Чінья-Ворік, є церква п'ятидесятників. Я приїхав туди на служіння, познайомився з пастором цієї церкви Олексієм Корячкіним, розповів, для чого приїхав – і Церква молилася за мене. Я не отримав від Бога того, чого потребував, і брат Олексій став утішати мене, що колись обов'язково отримаю. Але я сказав, що не поїду від них, поки не сповнюся Духом Святим. Брат Олексій дозволив мені жити в них у літній кухні. І там того ж вечора Бог хрести мене Духом Святим. Згодом я став членом цієї церкви.

Через деякий час дізнався, що у Воркуті розпочинає роботу місіонерська школа, куди я радо вступив. Після її закінчення мене відправили в Москву, щоб я міг приєднатися до тюремного служіння місії «Звільнення в Ісусі». Звідти мене направили в Іжевськ, а також запропонували вступити МБІ. Під час навчання мене направили на зимову практику в Кезький район, село Озон. Саме служачи там, я отримав відкриття розпочати служіння в райцентрі Кез та селах, які його оточують. Це було нове місце служіння, і приїхав я туди лише з паспортом, Біблією та гітарою, але в ім'я Господа.

ЩЕ ОДНЕ ЧУДО ВІД ГОСПОДА

Я завжди мріяв мати сім'ю, дітей. І якось на конференції в Іжевську одна моя знайома познайомила мене зі своєю сестрою. Вперше побачивши її, я почув у своєму серці голос Святого Духа, що це моя майбутня дружина. Ми стали листуватися, а згодом я запропонував їй одружитися, і вона, отримавши підтвердження від Господа, погодилася на це.

Я дуже хотів, щоб у нас народилися діти, але Тетяна, так звуть мою дружину, сказала, що не може мати дітей. Це був остаточний і незмінний вирок лікарів. Але я був не згоден із ним, тому щиро молився до Господа, і через деякий час у нас народилася донечка Анна, а згодом – Марія й Тетянка. Так зросла кількість місіонерів у Кезському районі.

Правда, місіонерам доводиться стикатися з багатьма труднощами під час служіння, але Господь завжди допомагає. У нашому житті також були дуже складні часи, коли ми не мали де жити. Ми винаймали житло – і так змінили шість місць проживання. Були такі моменти, коли в наш дім вривалися скінхеди й сатаністи, щоб розправитися з нами, але Господь нас захищав. Приходили вночі п'яні чоловіки з сокирами й, увірвавшись в наш дім, погрожували, що розправляться з нами, якщо ми не поїдемо з Кеза і не припинимо свого служіння. Та Господь зберіг нас.

Великим благословенням і чудом став дім, який ми отримали з Божої милості. Одного разу наше членське зібрання відвідав єпископ Юрій Дігтяр і запитав, яку допомогу нам може надати Іжевська церква. Брати і сестри просили допомогти місіонерам з житлом. І через деякий час мене запросили в Іжевськ й передали пожертвування для купівлі дому для нашої сім'ї. Ми придбали старенький будинок, але в центрі селища, із земельною ділянкою на 12 соток. Дуже тішилися тим, що нам тепер є де жити, але під час однієї з розмов із дружиною вирішили, що цей дім не наш. Оскільки дому молитви в селищі не було, то ми стали називати цей дім Божим домом. Разом із церквою ми помолилися і благословили цей дім на служіння Господу. Так у селищі з'явився дім молитви.

Тепер тут відбуваються служіння п'ять разів на тиждень. У понеділок — молитовне, у середу — вивчення Слова Божого, у четвер — дитяче служіння, у неділю — ранішнє загальне, а увечері збираються сестри на спільну молитву та спілкування. Проводимо також євангелізаційні служіння. Влітку — наш місцевий дитячий табір. У цьому році ми думали, що через фінансові труднощі не зможемо провести табору, тому що в основному всі пожертвування використовуємо для будівництва нового дому молитви. Але в нашій церкві є спеціальний «жертовник» для дитячого служіння, і одного разу я там знайшов доволі пристойну суму й записку, що ці гроші — для проведення християнського табору. Тож ми змогли організувати один заїзд дітей у серпні. Під час цього табору Господь явив нам Своє чудо. Сестра Ольга з нашої церкви, яка сама виховує двох синів, вагалася, чи посилати їй свого Ігоря в табір, чи ні. Ігор мав того року йти в перший клас, але лікарі рекомендували оперувати йому пахову грижу. Сестра радилася з нами, молилася про це і зрештою вирішила відправити сина в табір. Наша церква, а потім і всі діти в таборі щодня щиро молилися за його зцілення. А після закінчення зміни ми запропонували жінці ще раз обстежити сина. Грижі не виявили, за що слава нашому Богові!

Зараз в Кезі проживає близько 18 тисяч чоловік, а в районі — близько 40 тисяч у 150 селах. Крім Кеза, ми проводимо домашні групи в селах Кузьма, Удмурт-Зязьгор та Полом.

Оскільки наш дім молитви старенький і належить до аварійних приміщень, зусиллями місцевих братів та сестер ми заклали новий фундамент для будівництва дому молитви, а також у цьому році виклали частину цоколя. Маємо величезне бажання звести у нашому селищі дім молитви, який би став не просто будинком, а своєрідним місіонерським центром. Мріємо, щоб у нас була місіонерська школа й люди, спасенні Господом, могли отримувати фундаментальне біблійне вчення для того, що ставати служителями та місіонерами у селах нашого району.

Тепер у нашому селищі двері для проповіді Євангелії відчинені практично у всіх громадських місцях, навіть у школах. Тому ми будемо раді, якщо Господь надихне братів та сестер на місіонерське служіння разом із нами, щоб виконати велике доручення нашого Господа.

ЯК ПРОПОВІДУВАТИ, ЩОБ ЛЮДИ СЛУХАЛИ

Основний і невід'ємний елемент наших церковних богослужінь – проповідь Слова Божого.

За визначенням окремих підручників з гомілетики, проповідь – це передача біблійних істин у силі Духа Святого.

Люди приходять у церкву саме для того, щоб спільно зі своїми братами й сестрами по вірі слухати послання самого Бога з уст проповідників, ведених Духом Святим. Вони хочуть почути відповіді на насущні питання, підбадьоритися, наситити свою безсмертну душу духовною поживою...

На жаль, доволі часто довірливим слухачам пропонують чисте словесне молоко, а то й нічим не розбавлену водичку. Люди, слухаючи такі виступи, поглядають на свої годинники й мріють чим швидше дати відпочинок своїм вухам. Вони покидають церковні лавки голодні, а йдучи додому, замість повторювати в думках важливі істини, які їм відкрилися через проповідь, жалкують за втраченим часом. Деколи можна почути таке: «Як би я залишився вдома і почитав Біблію, то мав би більше користі, ніж від сьогоднішніх проповідей». Люди чекають від проповідників добрих, змістовних, актуальних проповідей.

У наш час, коли більшість віруючих вважають себе освіченими і мають пізнання в різних галузях науки, користуються найновішими досягнення комп'ютерної техніки та Інтернетом, настала пора подумати про підняття рівня проповідництва в наших церквах. Проповідник сьогодні повинен промовляти так, щоб люди хотіли його слухати і вбачали в ньому авторитетного служителя, який говорить не сам від себе, але проголошує волю Божу.

Тож як стати успішним проповідником? Як проповідувати, щоб люди хотіли слухати?

Ось кілька порад:

1. Не проповідуйте без підготовки!!!

Багато з тих, хто називає себе проповідником, звикли проповідувати без підготовки. У кращому разі можна побачити, як деякі проповідники готуються до проповіді під час богослужіння. Їм здається, що Дух Святий пошле потрібне слово – і їхня проповідь (не підготовлена) передасть божественні істини в силі Духа Святого. Дехто навіть вважає, що підготовка до проповіді – це доволі гріховне заняття, бо нібито умаляє силу Духа Святого.

Буває, виходить проповідник за кафедру, навмання розгортає Біблію і з тієї сторінки, на якій її розгорнув, зачитує перший ліпший текст, – і філософствує, замість проголошувати слово Боже. Слухачі, попри все своє бажання і величезні зусилля, не можуть вловити ані теми проповіді, ані будь-якої зв'язку сказаного з прочитаним текстом. Одразу ж виникає питання: де ж тут біблійні істини і сила Духа Святого?

Дух Святий ніколи не пошле потрібного і важливого відкриття Слова лінивому проповіднику. Для того, щоб у співпраці з Ним виголосити хорошу проповідь, потрібно присвятити багато часу для її підготовки. Навіть Ісус Христос, Який був найкращим проповідником всіх часів і народів, готувався до кожної Своєї проповіді, проводячи багато часу в спілкуванні зі Своїм Отцем Небесним.

Готуючись до проповіді, перш за все потрібно глибоко усвідомити зміст вибраного біблійного уривку, всебічно вивчити його, «пережити» у своєму розумі, взяти з нього головне – і аж тоді можна думати, як його структурувати і передати слухачам. Коли проповідник працює над біблійним уривком, молитовно шукає відкриття щодо розуміння написаного там, тоді, власне, Дух Святий допомагає йому, спрямовуючи його думки в потрібне русло.

Добре підготована проповідь має надзвичайно великий вплив на слухачів. Вони відразу відчувають, що проповідник чудово знає, про що він говорить, відчувають силу його слова і керівництво Духа Святого. Така проповідь жива й актуальна, її хочеться слухати, і як результат – духовне збагачення слухача.

2. Зробіть свою проповідь біблійною

Проповідь – передача біблійних істин у силі Духа Святого. Це визначення вказує на Слово Боже як основу проповіді. Проповідник не

Дмитро БЕСПАЛОВ

ЧУТКИ

ПРОПОВІДЬ

«І промовив Господь: «Через те, що крик Содому й Гоморри великий, і що гріх їхній став дуже тяжкий, зійду ж Я та й побачу, чи не вчинили вони так, як крик про них, що доходить до Мене, тоді їм загибель, а як ні – то побачу» (1 М. 18:20-21).

Я хочу говорити про чутки. Чутки доходили до слуху Божого. Бог все знає і все бачить, Йому не треба, щоб хтось переконував Його чи доводив свою правоту. Однак Він каже: «Я хочу точно дізнатися, чи так воно відбувається насправді, як доходить до Мене». Чутки зможуть принести добре, але можуть – і погане, але вони, як правило, спотворюють те, що було сказано на початку.

Ми живемо в такі часи, коли дуже багато різних чуток у світі. І коли якась чутка приходить, нам треба бути дуже обережними, тому що дуже часто те, що передається з уст в уста, перебільшується при передаванні й виникає неймовірний наклеп.

В одному місці провели експеримент. Посадили в коло 80 людей. Одного попросили скласти фразу з 10-12 слів і тихенько сказати її сусідові, той мав передати наступному – і так по колу. Останній проказав фразу вголос. Вона так змінилася, що той, хто її склав, просто не впізнав її. А в цій фразі не було нічого такого, щоб щось відняти чи додати. Так виникають чутки. Тому треба бути дуже обережним, передаючи певну інформацію.

У 39 розділі Книги Буття читаємо про те, як дружина Потіфара, щоб приховати свої дії, звела наклеп на Йосипа, а її чоловік, не дослідивши справи, повірив їй і відправив Йосипа у в'язницю. У Біблії ми знаходимо описи багатьох подібних випадків. Брати Йосипа, які продали його, обманули батька й навіть показали докази того, що Йосипа начебто розтерзав звір. Через цей обман Яків мучився все своє життя. Тому нам треба бути дуже пильними, передаючи певну інформацію.

Слово Боже повчає нас: «Не будеш ходити пліткарем серед народу свого» (3 М. 19:16). Це дуже серйозна настанова, тому що часто інформація перетворюється в плітку, і це приносить багато шкоди. На жаль, нині навіть серед віруючих передається дуже багато різних чуток. Але Слово Боже каже нам: «Хто має вухо, хай слухає, що Дух говорить Церквам» (Об. 2:7). Не те, що наклепник говорить, але те, що говорить Христос, говорить Дух Святий. Тому дуже важливо пам'ятати це і не ходити пліткарем у народі своєму.

Пліткарі подібні до шкідливих комах в Африці, які приносять страшні хвороби. Від таких комах помирає дуже багато людей. Від укусу мухи цеце люди хворіють сонною хворобою, а худоба від укусу цієї мухи гине. Люди також можуть гинути від недобрих чуток. І це не така вже й безневинна справа: тут додав, там відняв, а в результаті вийшла біда. Написано: «Улюблені, не кожному духові вірте, але випробовуйте духів, чи від Бога вони, бо неправдивих пророків багато з'явилося в світ» (1 Ів. 4:1). Як бачимо, передача різних неправдивих чуток — це справа ворога. Слово Боже спонукує нас оберігатися від цього і розповідає, як це зробити. По-перше, треба випробовувати духів, а крім того — і це головне — треба слухати Господа.

Звернімо увагу на те, що відбулося в день Преображення: «А через шість день забирає Ісус Петра, і Якова, і Івана, брата його, та й веде їх осібно на гору високу. І Він перед ними переобразився: обличчя Його, як те сонце, засяло, а одежа Його стала біла, як світло. І ось з'явились до них Мойсей та Ілля, і розмовляли із Ним. І озвався Петро та й сказав до Ісуса: «Господи, добре бути нам тут! Коли хочеш, поставлю отут три шатрі: для Тебе одне, і одне для Мойсея, і одне для Іллі». Як він ще говорив, ось хмара ясна заслонила їх, і ось голос із хмари почувсь, що казав: «Це Син Мій Улюблений, що Його Я вподобав. Його слухайтеся!» (Мт. 17:1-5). Зауважте, що каже нам Отець: «Слухайте Ісуса Христа!» Те, що треба слухати Ісуса, чи не найпершою зрозуміла Його мати. Коли Ісус був на весіллі в Кані Галілейській, там не вистачило вина. Про це дізналася Марія, яка сказала людям: «Що Він скаже вам, те й робіть» (див. Ів. 2:5).

Ісуса треба слухати, тому що Він говорить істину. І не треба прислухатися до всяких чуток, тому що вони отруюють душу людини. Чутки можуть поширюватися у спотвореному вигляді, як плітки. І це гріх. Тому ми повинні пильно прислухатися до того, що говорить Дух Святий, тому що те, що Він каже, добре для нас!

Я чув розповідь про одного молодого пастора, який одного разу почув дзвінок у двері. Він відчинив. На порозі стояла молода жінка і тримала на руках маленьку дитину. Перш ніж він встиг щось запитати, вона кинула дитя на землю. Він підхопив дитину, щоб та не впала, а жінка в ту мить утекла. І пішла чутка по місту. Недобра чутка про пастора.

У житті будь-якого служителя може статися щось подібне. І так хочеться захиститися, оправдатися. Я пережив щось подібне, коли жив у Аргентині. Один чоловік обмовив мене, і я хотів оправдатися. Наша природа завжди хоче оправдатися. Там був один старий пастор, який сказав мені: «Не борися, Дмитре, тому що ти його побореш, а він тебе очорнить». Я прислухався до його слів – і вдячний Богові за це.

Той пастор, якому жінка підкинула дитину (не знаю навіть, чи він був одружений, чи ні), взяв це дитя на виховання. І плітки не стихали, але Дух Святий сказав йому: «Якщо ти це витримаєш, стерпиш і не будеш захищатися, Я благословлю твоє служіння».

Ми всі можемо пережити щось подібне, і не думайте, що це стається випадково. Треба багато пережити і все знести. Але настане день, як настав він у моєму житті, коли Бог захистить і оправдає. Бо Христос — оправдання наше. Слава Йому!

У наші дні стільки різних чуток, і навіть серед віруючих. Але Бог сказав: «Я хочу точно дізнатися, чи так це, чи ні». Прийміть ці слова. Перевіряйте те, що почули, перш ніж передати комусь. А ми часто не чинимо так. Скільки чуток, які приходять прямо з пекла. І віруючі люди їх передають.

Тому остерігаймося цього. І не захищаймося, коли про нас говорять щось недобре. Шукаймо захисту в Бога. Я бачив людей, яких Бог використовує, і використовує дуже потужно. Але кожен із них заплатив за це свою ціну.

Колись, щоб зекономити наш сімейний бюджет, моя дружина сама пекла вдома хліб. Одного разу я спостерігав за тим, як вона довго вимішує тісто, і потім запитав: «А як ти дізнаєшся, коли закінчувати вимішувати?» Вона відповіла: «Тоді, коли перестане прилипати до рук».

Щось подібне й у нашому житті. Бог вимішує з нас щось корисне для себе. Але для цього ми маємо пережити різні випробування. У Слові Божому читаємо, що коли Естер удостоїлася того, щоб бути царицею, їй треба було пройти певний процес: шість місяців у неї втирали мирро (речовину з гірких трав). Подібні натирання доводить пережити й нам. І буває, що аж боки болять. Але треба витримати. І лише тоді, коли ви витримали це, Бог може використовувати нас. Це, повірте, не так вже й легко, як дехто може подумати, але це Божий шлях для кожного служителя.

Звернімо увагу на ще один уривок з Писання: «Почули ж апостоли й браття, що в Юдеї були, що й погани прийняли Слово Боже. І, як Петро повернувся до Єрусалиму, з ним стали змагатися ті, хто з обрізання, кажучи: «Чого ти ходив до людей необрізаних та споживав із ними?» Петро ж розпочав і їм розповів за порядком...» (Дії. 11:1-4). Пришли чутки в Єрусалим про Петра. Це була апостольська церква, у якій були всі дари, але їм ще не було відкрито, що Бог приготував спасіння і для язичників. Бо ж у Старому Заповіті юдеям не було дозволено спілкуватися з язичниками. Юдеї чекали Месію і вважали, що в них з язичниками не може бути нічого спільного. Але Бог установив все по-іншому і відкрив це через апостола Петра. Петро розповів, як Бог послав його до язичників і дав йому відкриття, щоб він не вважав нечистим те, що очистив Бог. І тоді, в домі Корнилія, на перших язичників, які повірили в Христа під час проповіді Петра, злинув Святий Дух.

До того учні проповідувати тільки юдеям, але з того часу почали проповідувати й грекам. «І Господня рука була з ними; і велике число їх увірувало, і навернулось до Господа! І вістка про них досягла до вух єрусалимської Церкви, і до Антіохії послали Варнаву. А він, як прийшов і благодать Божу побачив, звеселився, і всіх став просити, щоб серцем рішучим трималися Господа. Бо він добрий був муж, повний Духа Святого та віри. І прилучилось багато народу до Господа!» (Дії. 11:21-24).

Ось що зробила першоапостольська Церква, коли до неї дійшли вістки чи то чутки. Вони послали Варнаву, щоб дослідити цю справу. І він, дослідивши те, що там відбувалося, зрозумів, що це від Господа.

Недавно я зустрів одного брата. Він служитель. Я мав проповідувати на служінні, але перед ним він сів біля мене і став розповідати про церкву тільки негативне. Є такі люди, які чомусь бачать тільки погане і говорять тільки про це. Тоді я запитав: «А хіба у вас немає нічого доброго?»

Звичайно, ми знаємо, що весь світ лежить у злі. Але оскільки є зло, то є й добро. Є ненависть, але є й любов. Є темрява, є й світло. І якою б не була темрява (це я знаю з власного досвіду, бо працював у шахті), вона не встоїть від найменшого світла. Вона не може перемогти світла, яке має владу розганяти темряву. А ще, окрім того, що весь світ лежить у злі, ми маємо добру новину: Бог переміг! І хоча скрізь ненависть, але любов переможе! Навіть якщо скрізь смерть, але переможе життя! Я — за життя! Я не маю часу дивитися на зло. Я дуже зайнятий і бачу дуже багато добрих справ. Для чого мені погані? Та навіть якщо зло приходить у моє життя, або ж я бачу щось погане у собі, то, розуміючи, що сам із цим не впораюся, віддаю свої проблеми Богові. І Христос бере їх на Себе й вирішує.

Дорогі діти Божі! Яка б чутка не приходила до вас, не спішіть вірити їй, а тим більше її передавати. Не спішіть! Дослідіть, чи це точно так, чи ні. І якщо точно, то розкажіть про це Господу. Він не буде поширювати поганого.

Ми не маємо права передавати того, що Богові не угодно. Але є те, що Бог хоче, щоб ми поширювали. Це Євангелія — добра вістка про спасіння! Вона несе хороше. Хай вас у цьому благословить Господь!

ШКОЛА ПРОПОВІДНИКА

покликаний передавати слухачам цікаву інформацію чи останні новини. Він не має права проповідувати на тексти з пісень, на уривки з прочитаних книг, про враження від бесіди з сусідами, критикувати інші конфесії чи церкви, що, на жаль, нерідко трапляється. Завдання проповідника – передати слухачам Слово Самого Господа. Слово Боже – основа хорошої проповіді, а отже, якщо ви хочете бути почутими церквою і духовно збагатити своїх слухачів, зробіть свою проповідь біблійною. Хай у вашій проповіді буде видно не вас і ваші здібності, а Ісуса Христа розп'ятого.

3. Продумайте вступ до проповіді

Перші хвилини перебування проповідника за кафедрою можуть вирішити долю всієї проповіді. Це той момент, коли потрібно привернути увагу слухачів, зацікавити їх темою та вказати на її актуальність. Вдало зроблений вступ налаштовує людей слухати, а сухий і нецікавий початок призводить до зменшення цікавості слухача, і тому така проповідь гірше сприймається.

Відомі проповідники радять, що проповідь можна почати:

– з виразного читання обраного для проповіді біблійного уривку;

– з короткої життєвої ілюстрації, яка підводить до теми проповіді;

– з риторичного запитання;

– із запитання слухачам;

– із незвичайного твердження;

– із статистичних даних, які стосуються теми.

Отже, пам'ятаючи про важливість вступу, кожен проповідник, який хоче, щоб люди його слухали, повинен досконало продумати свої вступні слова і зробити їх цікавими та інтригуючими.

(Продовження в наступному номері).

ВІРУЮЧІ КРАЩЕ ЗАХИЩЕНІ ВІД ДЕПРЕСІЇ, НІЖ АТЕЇСТИ

Дослідження показало, що діти батьків-атеїстів більш схильні до депресії, ніж діти християн. Віруючі люди, які проживають у релігійних країнах, відчувають себе щасливішими, повідомляє УНІАН-релігії з посиланням на The Christian Post.

10-літнє вивчення 60 матерів з депресією й без неї та 151 дитини показало, що діти, які виховувалися у віруючих матерів, краще захищені від депресії.

«Люди, які не належать до релігійних громад, мають більший ризик депресивних симптомів або розладів, а особиста релігійна діяльність і переконання не пов`язані з ризиком депресії».

Інше дослідження, в якому брали участь 299 000 чоловік з 11 європейських країн, також показало, що релігійні люди в загальному є щасливішими, ніж нерелігійні. Результати, проте, мають силу в основному в місцях, де є широка релігійна присутність. У більш світських спільнотах рівень щастя серед віруючих і невіруючих був майже однаковий.

Європейське дослідження проводилося університетом Гумбольдта в Берліні і було опубліковано 5 січня в Журналі психологічної науки (Journal of Psychological Science). «Результати наводять на думку, що релігійність, хоча б потенційна, має переваги на основі культурних цінностей», — сказав автор дослідження Йохен Гебауер з університету Гумбольдта.

Питання, поставлене в дослідженні, було таким: чи дійсно релігійність збагачує віруючих, як вони відчували себе (спокійно, бадьоро або задоволено) серед інших оцінок щастя, життєвої задоволеності й самооцінки.

Висновки, які були отримані, показали, що релігійні люди, дійсно, психологічно здоровші та мають більш високу самооцінку, ніж невіруючі.

Дослідження також відзначає, що через релігійне розмаїття в більшості європейських країн ці переваги, схоже, не будуть очевидними в майбутньому.

Ще в одній статті, опублікованій в Psych Central, який вважається одним з найбільших і найстаріших незалежних секторів в Інтернеті за темою ментального здоров`я та психології, проаналізували, чому саме релігія важлива для питань ментального здоров`я.

«Духовність — це непочатий ресурс відновлення від серйозних ментальних проблем. Це найголовніша причина. Ми знаємо, що духовність і релігія можуть грати значну роль у здоров`ї й благополуччі. Але суспільна система ментального здоров`я не наважується втручатися в цю сферу», — сказала преп. Лаура Манкусо, яка очолює дослідження зв`язку між духовністю та ментальним здоров`ям в Інституті священства.

РІСУ.

БЕРЕЖИ ЧЕСТЬ ЗМОЛОДУ

Юрій ВАВРИНЮК

Продовження, початок на стор.1

Що таке дуель, з якої причини її проводили — про це гімназистам пояснили детально, підкресливши, що ключовим поняттям, яке характеризувало причини дуелі, завжди був захист честі. І що ж? Жоден із опитуваних у своїх роздумах не згадав ні про честь, ні про гідність. Старшокласники щиро дивувалися з такого вирішення конфліктних ситуацій, пропонуючи свої варіанти. Чоловіча половина пропонувала заплатити гроші, «щоб більше не ліз», «провчити» за допомогою друзів, пожалітися «кому слід», обмовити кривдника чи підстроїти йому якусь халепу. Були такі думки, що сама дуель — елементарне безглуздя, в житті головним є виживання. Хлопці не могли втямити, для чого так ризикувати життям заради жінки, коли сьогодні можна любити одну, завтра — іншу.

Аналіз відповідей привів учителів до невтішних висновків. «Наше суспільство дійшло до того, що головним у житті стало виживання, а моральні цінності здаються людям непотрібними і навіть небезпечними. А ще для нашої молоді не існує життя без гаманця і немає вибору між життям та гаманцем. Є тільки розуміння того, що життя — це і є гаманець».

Дозволю привести ще один приклад із цієї ж «дикої», як на нинішній час, епохи. У французького письменника 19 століття Проспера Меріме є геніальна новела «Маттео Фальконе». Її герой, багатий корсиканець, має єдиного десятирічного сина Фортунато. Він шанована особа в окрузі, його поважають, із ним рахуються. Він гордиться своїм родом, у якому, як він зазначає, «ніколи не було зрадника». Але якось, коли він із жінкою пішов оглянути своїх овець, а вдома залишився лише син, сталася одна подія. За домом Маттео росли дикі зарослі — маки, де знаходили притулок злочинці-втікачі. І от одного з них — Санпьєро — висліділи у місті поліцейські, поранили і погналися за ним. Поранений намагається добратися до маки, де він у безпеці, але бачить, що не встигає. І якраз по дорозі — обійстя Фальконе. Санпьєро вбігає на подвір'я і, бачачи лише малого хлопчину, просить сховати себе. Той не проти, але вирішує на цьому заробити — за кілька монет ховає втікача у копиці сіна. У той час на подвір'ї з'являються поліцейські. Ніякі погрози, вмовляння не зворушують Фортунато — той не видає таємниці. І тоді офіцер, який доводився ще й родичем Фальконе, йде на хитрість: пропонує хлопцеві годинника. І — той не може встояти перед спокусою...

Саме в той момент, коли зв'язаного Санпьєро збираються вести, з'являється господар. Побачивши Фальконе з дружиною, Санпьєро плюнув у їхній бік, назвавши зрадниками. Він навіть відмовився від запропонованого господарем молока, попросивши пити в поліцейського.

«Добре починаєш...» — багатозначно промовив батько синові, коли втікача повели в місто. Він наказує йому йти за ним у напрямку до маки. У зарослях вони зупиняються, Фальконе наказує синові молитися. Коли хлопець проказав усі молитви, батько піднімає гвинтівку і вистрілює в дитину...

Для нашого «цивілізованого» часу історія Фальконе та дуель Пушкіна вважаються дикунством. Я не збираюся дискутувати щодо правильності таких учинків, ми живемо зовсім в іншому світі, нам важко зрозуміти мотиви поведінки людей 150-250 років тому. Тим більше вони викликають серйозні сумніви і з християнського погляду. Мене вражає інше: для тодішнього суспільства, яке ми сьогодні вважаємо жорстоким, варварським, примітивним, надзвичайно велике значення мала ЧЕСТЬ та ГІДНІСТЬ. Коли я вдумуюся в дії Пушкіна та Фальконе, впадає у вічі те, що для них навіть не стояло питання: йти чи не йти на дуель, вбивати чи не вбивати рідного сина. Для них честь значила більше, аніж власне життя чи життя дитини, цей крок був природним та логічним. У них, власне, не було вибору, адже йшлося про надзвичайно важливу цінність — честь.

Що ж, з гіркотою ми повинні визнати: у наш час честь (даруйте за тавтологію) не в честі. Сучасна молодь здебільшого і не знає, що це таке, це слово рідко трапляється в лексиконі людей 21 століття. Згадане на початку дослідження яскраво показує пріоритети нинішнього покоління. Якщо раніше можна було почути, що хтось злегковажив своєю честю чи продав її, то зараз уже й продавати нічого. Честь вважається анахронізмом, пережитком минулого, такою собі дивакуватістю примітивних жителів середньовіччя.

Що ж таке честь? Згідно зі словниковим визначенням, це «поняття моральної свідомості й категорія етики, що включає в себе моменти усвідомлення індивідом свого суспільного значення й визнання цього значення з боку суспільства. За своїм змістом і природою відображеного в ній морального відношення поняття честі аналогічне поняттю гідності. Будучи формою прояву відносин індивіда до самого себе й суспільства до індивіда, честь, як і гідність, відповідним чином регулює поведінку людини й ставлення до неї з боку оточуючих» (Вікіпедія). Іншими словами, честь — це все добре, хороше, зразкове що є в твоїх словах, вчинках, поглядах і за що тебе цінують та поважають люди. Честь здобувається довго та наполегливо, іноді багатьма поколіннями, її можна передати у спадок. Честь має більшу силу, аніж якийсь юридичний документ: колись достатньо було слова честі, щоб щось підтвердити. Раніше у бізнесі, укладаючи угоду, іноді було достатньо слова — і тобі, як людині честі, вірили. Сьогодні ж навіть після слів «Так, кохаю! Так, обіцяю!», сказаних у церкві, молоде подружжя, не довіряючи один одному, йде до нотаріуса підписувати «шлюбну угоду».

Ні, я далекий від думки, що люди колись були кращі. І раніше були нечесні, безсоромні, лукаві особи. І нині є чесні та безкомпромісні люди. Але все ж факт залишається фактом: честь сьогодні не в моді. І що найбільш гірко: нерідко вона не в моді й серед християн...

На жаль, про честь у християнстві говориться дуже мало. Навпаки, іноді доводиться чути зовсім протилежне вчення, яке я б назвав псевдосмиренням. Хоча смирення дійсно є однією з християнських чеснот, нерідко його трактують неправильно. З деяких проповідей чи розмов випливає, що смиренний віруючий — це той, хто ніколи не дасть здачі, промовчить на будь-яку образу, «смиренно» підставить «другу щоку», не скривдить навіть мухи. Тому в невіруючих про християн складається враження як про безвольних, затурканих слабаків, з якими можна робити будь-що, адже вони завжди промовчать і не дадуть здачі.

Така позиція неправильна. Християнин повинен мати честь. Як перед людьми, так і перед Богом. Що це значить?

Це значить — бути сміливим, принциповим та нелицемірним щодо виявлення гріха та неправди. Коли християнин бачить несправедливість чи гріх, він не повинен мовчати про це. Ісус, Якого можна назвати найбільш смиренним та наповненим любов'ю до людей, проте гнівно та владно звинувачував гріх та лицемірство. Позиція: «А мені хіба більше за всіх треба? Помовчу, менше ворогів матиму» — неправильна, нехристиянська. Честь християнина не дозволить послідовнику Ісуса пройти мимо неправди та беззаконня.

Це значить — жити, говорити, поводитися так, щоб навіть наші вороги не могли сказати про нас щось погане. Апостол Павло каже, щоб служитель Божий «мав добре засвідчення від чужинців, щоб не впасти в догану та в сітку диявольську» (1Тим. 3:7). Жити так, щоб навіть противники Бога поважали нас за чесність та порядність і могли сказати: «На цю людину можна покластися, вона не підведе, не обмане».

Це значить — не йти на компроміс із совістю та Словом Божим тоді, коли нам «світить» вигода. Для Йосипа честь значила так багато, що він не погодився на заманливу пропозицію грішниці й вибрав в'язницю. А деякі сучасні християни готові йти навіть на порушення закону заради особистої вигоди, вони, продаючи честь християнина, заплямовують себе тими ж злочинами, що й світ. Приказка: «Він за гроші маму рідну продасть» — не про християн!

Це значить — захищати честь Христового вчення усіма гідними для християнина способами тоді, коли Церкву поливають брудом та неправдою. Наші батьки та діди, що жили за радянських часів, у тюрмах та засланнях захищали не лише свою віру, але й честь. «Коли ж вас ганьблять за Христове Ім'я, то ви блаженні. Ніхто з вас хай не страждає, як душогуб, або злодій, або злочинець, або ворохобник, а коли як християнин, то нехай не соромиться він, але хай прославляє Бога за те»(1 Петр. 4:14-16). Здебільшого справжні злочинці, з якими віруючі ділили тюремні нари, з повагою ставилися до них.

Але Слово Боже, навчаючи берегти честь християнина, веде нас до його найвищого прояву: до БЛАГОЧЕСТЯ. Апостол Петро закликає показати у нашій вірі «чесноту, а в чесноті пізнання, а в пізнанні стримання, а в стриманні терпеливість, а в терпеливості благочестя, а в благочесті братерство, а в братерстві любов» (2 Петр. 1:5-7). Виявляється, благочестя є важливою ланкою духовного ланцюжка від віри до любові.

Що ж таке благочестя? Перша частина, «благо», говорить про найвищий рівень успіху в якійсь справі, найбільше щастя, добро. Іншими словами, це честь найвищого рівня, честь, яку повинен мати християнин перед Богом. Про Семена, якому випала честь благословити маленького Ісуса, сказано в Біблії дуже мало. Але Лука зауважив його характерну особливість: він був «муж благочестивий». Завдяки цій рисі служитель удостоївся побачити «спасіння, яке Бог приготував» світові.

Що цікаво, найбільше про благочестя йдеться у Посланні апостола Павла до Тимофія. Він благає молодого служителя та всіх віруючих «провадити тихе й мирне життя в усякій побожності (благочесті) та чистості» (1 Тим. 2:2); «Цурайся нечистих та бабських байок, а вправляйся в благочесті. Бо вправа тілесна мало корисна, а благочестя корисне на все, бо має обітницю життя теперішнього та майбутнього» (1 Тим. 4:7); «Але ти, о Божа людино, женися за правдою, благочестям, вірою, любов'ю, терпеливістю, лагідністю» (1 Тим. 6:11). Напевне, старий Христовий вояка, земне життя якого вже закінчувалося, з висоти своєї духовної та життєвої мудрості добре розумів, на що потрібно звертати увагу молодим християнам. Є така народна приказка: «Бережи честь змолоду». Благочестя потрібно виховувати, збирати по крихті, берегти як велику цінність, терпляче плекати довгі роки та десятиліття. А от втратити можна миттєво, від якогось необдуманого вчинку. «Мертві мухи псують та зашумовують оливу мироварника, так трохи глупоти псує мудрість та славу (честь)»(Ек. 10:1).

Біблія зберегла історію про юдейського царя Уззійю, якого охарактеризовано як такого, що «робив угодне в очах Господніх». Але одного разу «він зміцнів, і запишалося його серце аж до зіпсуття, і він спроневірився Господеві. І ввійшов він до храму Господнього, щоб кадити на кадильному жертівнику. А за ним пішов священик Азарія, а з ним Господні священики, вісімдесят хоробрих мужів. І стали вони проти царя Узійї та й сказали йому: Не тобі, Уззійє, кадити для Господа, а священикам... Вийди зо святині, бо ти спроневірився, і не за честь це буде тобі від Господа Бога!»(2Хр. 26:16).

«Не буде тобі честі від Господа» — які страшні слова! І, навпаки, як підбадьорююче звучить: «Слава, і честь, і мир усякому, хто чинить добре» (Рим. 2:10).

Тут варто було б згадати ще дві особи: Саула та Давида. Обидва обранці, помазаники Божі, царі Ізраїлю. Обидва удостоїлися великої честі в людей та в Бога. І обидва свого часу згрішили. Але одного Господь відкинув, а другого, незважаючи ні на що, полюбив та все простив. Чому ж? А тому, що в обох було різне розуміння честі. Коли Саулові вказали на його гріх, його мучила одна думка: «А що ж скаже народ?». Він благає Самуїла: «Прогрішився я! Але вшануй й мене перед старшими мого народу та перед Ізраїлем, і вернися зо мною...»(1 Сам. 15:30). Його не лякало те, що він втратив честь як перед Богом, так і перед людьми, він не шукав того, щоб її повернути, для нього важливішим було зберегти в очах народу та старшин ВИДИМІСТЬ честі. Апостол Павло зауважує, що ознакою останнього часу будуть злі люди, які «мають вигляд благочестя, але сили його відреклися» (2 Тим. 3:5).

Давид у подібній ситуації поводився зовсім не так. Коли до його свідомості та совісті дійшов увесь жах зробленого, він «постив і входив до кімнати, і ночував, поклавшись на землю. І прийшли старші його дому до нього, щоб підняти його з землі, та він не хотів, і не підкріпився з ними хлібом»(2 Сам. 12:16,17). Для нього було абсолютно байдуже, що подумають підлеглі, його думку та серце мучило одне: «Я збезчестив Бога!». Саме тому Бог і простив Давидів гріх.

Честь у Божих очах має таку велику цінність, що одного разу, коли вірні Божі люди увійдуть у Царство Небесне, у Небесний Єрусалим, то там «земські царі принесуть свою славу до нього. І принесуть до нього славу й честь народів»(Об. 21:24,26). Виявляється, честь буде тією цінністю, яку можна буде взяти в небо для подарунка Богові! Цінність, яка має велику вагу як на землі, так і в небесах.

Тому то й не дивно, що раніше люди йшли на такі вчинки, як дуель чи вбивство сина, що збезчестив родину. «Нерозумно, дико», — сказали б ми. Можливо, й так, але ці люди знали, що таке честь, цінували нею і захищали її, як могли.

МІСТОЧОК НАД ПРІРВОЮ

Ранок. Гори і високе небо. Осіння прохолодна сутінь ще огортає все навколо. А по стежинці, яка стрімко підіймається вгору, поволі йде хлопчик. Ще кілька кроків — і відкриється перевал.

Але хлопчина чомусь розвертається й чимдуж біжить назад. Захеканий і розчервонілий, він вривається в хатину з розпачливим вигуком:

— Мамо!!! Я не зможу!!!

Мама пригортає синочка, з любов'ю гладить його по розтріпаній чуприні:

— Ну прохолонь, заспокойся... Обговоримо це ще раз!

— Мамочко! Ну про що говорити?! Хай це буде завтра чи після завтра, яка різниця?

Мама бере сина за руку і виводить на ганок:

— Ні! Ми вже все вирішили і молились про це. Тим більше, що день вибирав ти. Це твоє рішення! — Голос у мами ласкавий, але слова тверді.

Хлопчик розгублений і знічений.

— А може... може я просто сьогодні не піду до школи, бо я вже, певне, не встигну...

— Встигнеш! — Мама непохитна. — ми ж встали сьогодні на годину раніше, щоб встигнути!

— Мамочко!!! — сльози котяться, ніби дрібненькі краплинки дощу. — Ти не любиш мене! Ти не хочеш мене зрозуміти, не хочеш допомогти...

Мама довго мовчить, пригорнувши хлоп'ятко до себе. І він не бачить, як велика сльоза скочується по її щоці, залишаючи павутинку зморшок...

— Рідний мій! Я дуже люблю тебе. І тому так важливо, щоб ти зробив це саме сьогодні, — голос матері ледь тремтить, але кожне слово виважене. — Тобі треба йти. Довірся Богові.

Хлопчик довго дивиться в її очі, повні спокою та любові. Йти не хочеться. Але він знає: маму треба слухати.

Він знову виходить на стежку, поспішаючи до перевалу.

— Синку, я вірю в тебе! — голос матері бринить у ранковому повітрі, луною перекочуючись між гір.

Ось і перевал. Стежинка кінчається. Над прірвою повис місточок. Через нього хлопчина має перейти. Сам! Він це має зробити сам... Сьогодні!!!

А раніше його проводила мама... Багато-багато разів вона проводила хлопчика цією дорогою через перевал, а потім він спускався у долину, де було селище і школа. І зі школи його зустрічала мама...

Сьогодні він має вперше перейти по місточку сам.

Хлопчик з острахом взявся за поручень і став на дощаний настил. Місточок захитався. Малий перелякано відступив назад. Він вагався.

«Повертатись назад? Але що ж я скажу мамі? Вона таки вірить, що я зможу... Врешті-решт, треба ж таки колись навчитися переходити через цей місточок! Бо хіба буде мене все життя водити мама...»

Враз він згадав. Завжди, перед тим, як ступити на місточок, мама молилася! Вона не просто просила Бога допомогти перейти на той бік. Вона дякувала Богові за все і починала Його хвалити, а потім молитва перетворювалась в пісню, яка линула над прірвою... Мамина рука була міцною і впевненою. Вони легко долали той місточок в будь-яку погоду.

І малий почав говорити до Бога, намагаючись наслідувати маму. Але то була не мамина молитва, а його особиста — прості, щирі слова подяки, прохання, надії...

Хлопчик незчувся, як ноги самі стали на дощаний настил, а руки взялися за поручень. Крок за кроком... Крок за кроком... Все впевненіше і спокійніше! І от місточок подолано!!!

Величезна радість переповнила дитяче серце! І навіть знайомий краєвид здався йому новим і пречудовим...

А високо в небі кружляв орел. «Хто надію покладає на Бога — полетить, як орел!» — не раз говорила мама. І хлопчик відчув себе орлом!!! Він розкинув руки і, кричачи та підстрибуючи, побіг стежкою в долину...

КРОСВОРД

1. Кого відпустили замість Ісуса на суді у Пілата?
2. Жінка, яка перша побачила воскреслого Ісуса.
3. Зрадник Ісуса Христа.
4. Цар, який правив за часів Ісуса Христа.
5. Старший синагоги, дочку якого зцілив Ісус Христос.
6. Учень Христа, який не повірив, що Ісус воскрес.
7. Чоловік, якого Ісус Христос воскресив у Віфанії.
8. До кого привели Ісуса після арешту?
9. Батько Івана Хрестителя.
10. Раб первосвященика, якому Петро відтяв вухо.
11. Земний батько Ісуса.
12. Сестра Лазаря.
13. Митник, який став учнем Ісуса Христа.
14. Учень Христа, який тричі відрікся від Ісуса.
15. Хто звелів розіп'яти Ісуса Христа?
16. Улюблений учень Ісуса Христа.

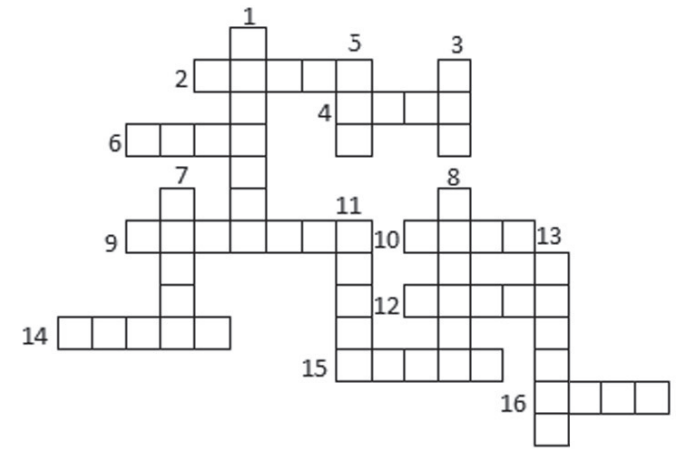

Завдання

ХТО ВІН? Дізнайся, прочитавши Євангелію від Луки.

Він був рибаком, але Ісус сказав йому: «Не лякайсь – від цього часу ти будеш ловити людей».

Він, «побачивши Ісуса, упав ницьма та й благав Його, кажучи: «Господи, коли хочеш, – Ти можеш очистити мене».

Він справив у домі своєму велику гостину для Ісуса. «І був натовп великий митників й інших, що сиділи з Ним при столі».

Він турбувався за свого хворого раба і послав друзів до Ісуса сказати: «Не турбуйся, о Господи, бо я не достойний, щоб зайшов Ти під стріху мою... та промов тільки слово – і раб мій одужає».

Він був більший від пророка. «Перед обличчя Твоє посилаю Свого посланця, який перед Тобою дорогу Твою приготує».

Він проходив по дорозі біля побитого мандрівника і «обв'язав йому рани, наливши оливи й вина... посадив на худобину власну і приставив його до гостиниці, та й клопотався про нього».

ДИТЯЧА МРІЯ

Сонячний промінчик
Розбудив дитятко.
Помолюсь за маму,
Помолюсь за татка
Дай їм милий Боже,
Сили і здоров'я,
Щоб і ми зростали
В мирі і любові,
Щоб мої сестрички
Й братики хороші
Всі були здорові
Й на Ісуса схожі,
І людей навчали,
Як любити Бога –
Щоб для всіх відкрилась
Зоряна дорога!

Галина Левицька.

ПІСЕНЬКА ПРО КОВЧЕГ

Ще небо не прорвалося водою,
Не б'ють джерела з-під землі ключами,
Але сказав уже Всесильний Ною:
«Зайдіть в ковчег. Я зачиню за вами».

В ковчезі затишно, безпечно і приємно.
Там – люди й звірі, там відсутні чвари.
А за ковчегом раптом стало темно.
Гримить і блискає, і гонить вітер хмари.

Зайдіть в ковчег – то Боже повеління,
Останній шанс для порятунку світу.
Послухавсь Ной: даровано спасіння,
Після потопу – райдуга завіту.

Нехай над нами небо голубіє,
Хай надвечір'я золотить заграва.
Христос Господь, в крові Твоїй надія.
Ти наш ковчег. Хвала Тобі і слава.

В КРАЇНУ СОНЦЯ

В країні сонця
Дивовижні квіти
Цвітуть вздовж вулиць,
Золотих, прозорих.

Там дерева життя
Пахучі віти.
Там Божа слава
Осява простори.

І плине річка,
Кришталево-чиста,
Жива вода
Тече з престолу Бога.

Країно сонця,
Ти Ісуса місто.
Там вже не буде
Смутку, ні тривоги.

Бог сльози витре,
Залікує рани.
Нещасний, бідний
Там щасливим стане.

Той час прийде:
Ми власними ногами
Зайдемо в небо
Крізь перлинні брами.

А поки що
Стежинкою вузькою,
Дорогою
Тернистою, земною,

В країну сонця,
Друзі, поспішаймо.
По Біблії дорогу
Провіряймо.

Світлана Касянчик.

Головоломка

«ПРОРОКИ»
Знайдіть імена семи біблійних пророків, що заховані в клітинках по горизонталі, вертикалі та діагоналі!

М	І	А	Е	У	Й	Є	У	К	А
С	А	Р	Т	Н	Г	З	М	В	Ц
Ь	Т	А	Л	Д	Ж	Е	А	Ь	Ю
Ц	А	К	Я	Е	Н	К	Г	Д	Й
П	М	О	Ь	К	У	І	Л	А	Е
Г	О	С	Ш	М	О	Ї	А	Н	А
Т	С	І	И	К	В	Л	Ч	И	Ф
И	Т	Я	У	К	Е	Ь	Ц	Ї	Д
А	В	П	Н	О	П	А	В	Л	І
О	Й	Н	А	В	У	Н	Г	З	Ї

КИЇВСЬКИЙ БІБЛІЙНИЙ ІНСТИТУТ
ВСЕУКРАЇНСЬКОГО СОЮЗУ ЦЕРКОВ ХВЄП

на трирічну стаціонарну та чотирирічну очно-заочну форми навчання за програмами

БАКАЛАВРА ПАСТОРСЬКОГО СЛУЖІННЯ і БАКАЛАВРА ХРИСТИЯНСЬКОЇ ПЕДАГОГІКИ,

а також на 2,5-річну очно-заочну програму за спеціальностями

«ЖІНОЧЕ СЛУЖІННЯ», «ЄВАНГЕЛІЗАЦІЙНЕ СЛУЖІННЯ», «МІСІОНЕРСЬКЕ СЛУЖІННЯ» (2,5-місячні літні курси)

Детальна інформація розміщена на сайті *www.kbi.org.ua*

Приймальна комісія для проведення співбесіди з абітурієнтами очно-заочного навчання працюватиме ***2 – 6 квітня*** та ***14 – 18 травня 2012 року*** *(з 10 до 16 год.)*

Вступні конкурсні екзамени абітурієнти стаціонарного навчання складатимуть на початку серпня 2012 року.

За довідками звертайтеся за телефонами: ***(044) 450-60-00*** *(стаціонар)* та ***097-921-42-01*** *–Оксана Василівна Маліщук, координатор очно-заочного навчання.*

E-mail: ***zaochne@kbi.org.ua*** (заочне) та ***secretary@kbi.org.ua*** (стаціонар).

Наша адреса: ***03115, м. Київ, вул. Г. Онискевича, 3.***

Чи може iPhone дати прощення?

ЖИТТЯ І ВІРА

З кожним днем життя начебто стає зручнішим. У наш час можна робити покупки, не виходячи з дому, писати листи без конвертів і поштових марок, робити всілякі операції, сидячи вдома за столом або відпочиваючи десь на озері. У всьому цьому людству допомагає комп'ютер, підключений до Інтернету, і звичайний мобільний телефон або смартфон.

Саме на телефоні я і зупинюся. Власники телефонів знають, що завдяки різним програмам і додаткам можна робити все, про що сказано вище, і навіть більше. Мати телефон і комп'ютер — дуже зручно, і це насправді економить наш час і гроші. Розумію, що багато хто може не погодитися з цим, адже прийнято вважати, що всі ці речі якраз забирають наш час, сон і гроші в тому числі. Вся проблема в тому, як і для чого ми використовуємо ці новітні технології. Я насправді вірю, що комп'ютер буде економити наш час, а не красти, але тільки тоді, якщо ми правильно і мудро будемо його використовувати.

Творці програм зайшли ще далі, і примудрилися, крім усього іншого, створити додаток для смартфонів, завдяки якому людина тепер може сповідатися. Такий додаток став доступним для власників популярних iPhone і називається він «Сповідь: римо-католицький додаток». Повідомлення про це вже встигло облетіти весь білий світ. Що ж, тепер власникам телефонів від компанії Apple, напевно, легше буде потрапити в рай, ніж власникам інших марок?! А може, все-таки в ...?

Цікаво, що ж буде далі? Чи можна буде в майбутньому покаятися через телефон, узяти участь у хліболаманні, відвідати брата? Хоча щодо відвідування ближнього, то це вже є завдяки соціальним мережам. Ніколи в житті люди не спілкувалися так багато і часто, як роблять це тепер. Багато людей давно вже перестали відвідувати один одного, як раніше, а замість цього зустрічаються віртуально, по кілька разів на день. У Посланні до євреїв сказано, що спілкування – це жертва, приємна Богові. Дехто вважає, що він цю жертву приносить, тільки чи правильна вона? Спілкування обличчям до обличчя не може замінити жоден комп'ютер або телефон. Я не кажу це про всі випадки, а тільки про ті, коли люди живуть поруч і могли б зустрітися, поговорити за чашкою чаю, але вони перестали це робити.

З'явилися також онлайн-церкви, спілкування та служіння яких також проходять у режимі онлайн. На перший погляд, здається, зручно і немає необхідності будувати або орендувати церковне приміщення. Але в той же самий час відбувається фізичне та духовне віддалення і люди стають далекими один від одного. Про яку єдність і одностайність може йти мова?! Віруючі, що стоять на колінах плечем до плеча і творять гарячу молитву – ось що приємне Богові. Де двоє або троє зібрані в ім'я Ісуса, там і Він серед них.

Чи не здається вам, хто читає ці рядки, що всі ці зручні, на перший погляд, речі стали проникати в іншу сферу нашого життя, а саме в царину прощення та спасіння? Існує фізична сторона і сторона духовна. Є речі, зручні й прийнятні для нашого тіла, і такі, що стосуються нашого духа.

Людей дуже легко обдурити і ввести в оману. Можливо, причина цьому — незнання Писання, а значить — нездатність зрозуміти, що правда, а що брехня. Тільки той, хто вникає в Слово Боже і досліджує його, розуміє, що між Богом і людиною є тільки одна особа, здатна пробачити, втішити і врятувати — Ісус Христос. Бо немає іншого імені під небом, даного людям, щоб Ним спастися. Саме на це вказував апостол Петро.

Телефон не може стати посередником між Богом і людиною, не може простити гріхи або взагалі зробити що-небудь для спасіння. Усілякі маніпуляції з так званими «духовними» додатками — це не тільки бізнес, а й хитрий засіб диявола відвести людей від істинного джерела. Цим джерелом є Бог, Який простив нам гріхи завдяки Голгофській жертві Ісуса Христа. Для того, щоб отримати прощення, потрібно прийти безпосередньо до Бога, сповідатися Йому і покаятися тільки перед Ним. Порятунок, як і прощення, дається в подарунок з милості Творця. До речі, за додаток для сповіді потрібно заплатити кілька доларів.

У висновку хочеться сказати тільки одне: використовуйте будь-яку річ за призначенням. Якщо вам потрібно поговорити з людиною, то ви можете їй зателефонувати або написати повідомлення. Але якщо ви хочете покаятися або попросити прощення в Бога, то вимкніть ваш телефон, щоб він вам не заважав, зайдіть до кімнати і зачиніть за собою двері. Моліться Богу, довірте Йому своє серце, кайтеся, сповідайтеся, просіть прощення. І Бог може пробачити вам без жодних додатків для iPhone.

Іван Джуга.

Кросворд

По вертикалі: **1.**Ангел, посланий до діви Марії. **2.**Праведна і благочестива людина. **4.**Диякон Єрусалимської церкви. **5.**Одна із пізніх стоянок ізраїльтян. **6.**Місце таборування ізраїльтян, «де потоки води». **12.**Символічна назва Єрусалиму, «намет мій». **13.**Дружина Мойсея, дочка Їтра. **15.**Місце, де Яків розлучився з Лаваном. **16.**Гора, південний кордон земель, завойованих Ісусом Навином. **17.**Один із малих пророків. **18.**Четвертий син Овед-Едома. **19.**Місто, побудоване Рахавамом. **21.**Сестра Мерови. **23.**Батько Анни-пророчиці. **25.**Пророк в часи Давида. **26.**Долина, з якої була Даліла.

По горизонталі: **3.**Найдрібніша мідна монета в Палестині. **7.**Місце проживання Навала й Авегаїл. **8.**Місто в Ханаані, де Яків побудував дім і намет для худоби. **9.**Батько Юди-Іскаріота. 10.Батько царя Єровоама. **11.**Ім'я Самсон означає ... . **14.**Батько Ноя. **17.**Назва, яку дав Мойсей місцевості, де ізраїльський народ прагнув води, означає «випробування». **19.**Християнин, один з тих, хто відвідав Павла в Ефесі. **20.**Батько Озії (родовід Ісуса Христа). **22.**Батько Єлисея. **24.**Місто-сховище в Башані Манасієвому. **26.**«Господь – моя ... і твердиня моя». 27.Місто Веніяминового племені, де Йонатан знищив загін филистимлян. **28.**Филистимлянка, через яку втратив силу Самсон. **29.**Квітка, про яку дбає Бог.

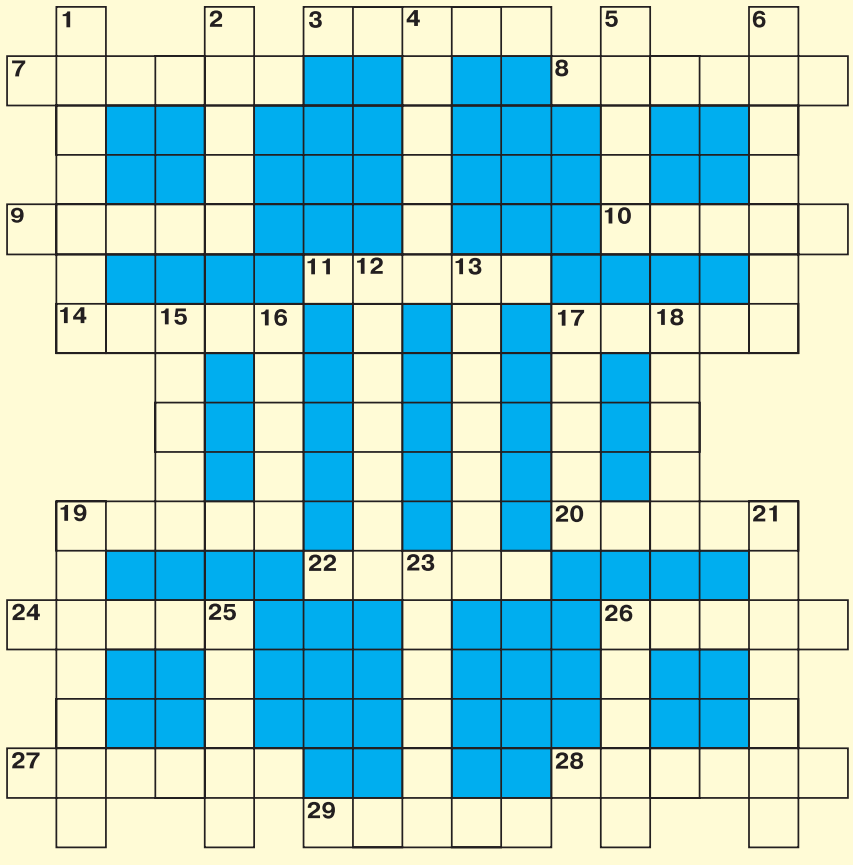

Відповіді на кросворд, розміщений у № 1 (січень), 2012 р.

По горизонталі: 3.*Гофер.* ***4.****Арфа.* ***6.****Оцет.* ***11.****Лука.* ***12.****Міль.* ***14.****Ладан.* ***17.****Урія.* ***18.****Нево.* ***19.****Азува.* ***20.****Амнон.* ***21.****Есек.* ***24.****Град.* ***25.****Трава.* ***26.****Наум.* ***28.****Рама.* ***29.****Хома.* ***31.****Агар.* ***32.****Тимон.*

По вертикалі: 1.*Нова.* ***2.****Нево.* ***5.****Рода.* ***7.****Едом.* ***8.****Едід'я.* ***9.****Ілля.* ***10.****Льон.* ***13.****Крисп.* ***14.****Левит.* ***15.****Німра.* ***16.****Івцан.* ***22.****Кана.* ***23.****Гаман.* ***24.****Гааш.* ***27.****Миро.* ***28.****Роса.* ***30.****Асир.* ***31.****Азот.*

Голос надії

Газета друкується на добровільні пожертви і розповсюджується безкоштовно

Пожертви на газету надсилайте: «Християнська місія «Голос надії» р/р № 26003055430080 в Приватбанку м. Луцька МФО №303440, код 13359754 або на адресу місії поштовим переказом з поміткою: «На газету»

Редакція не завжди поділяє думки авторів матеріалів, що друкуються

Надіслані матеріали не рецензуються і назад не повертаються

При передруку матеріалів посилання на газету «ГОЛОС НАДІЇ» обов'язкове

Засновники: *місія «ГОЛОС НАДІЇ», обласна Пресвітерська рада церков ХВЄП Волині.*

Тираж: *10000 примірників*

Реєстраційний номер: *ВЛ 030 від 10 березня 1994 р.*

Виходить щомісяця

Редактор:
Юрій ТРОЦЬ

Адреса:
вул. Вороніхіна, 14а
м. Луцьк, Україна, 43020
Телефон: *0332-78-80-82;*
0332-25-44-06
Факс: *0332-78-97-98*
E-mail: *golosnadiyi@gmail.com*
www.voice.lutsk.ua

Віддруковано на видавництві "А–прінт", вул. Текстильна, 28, м. Тернопіль тел.: 52 27 37, e–mail: office@a–print.com.ua Зам. №55